

РЕШЕНИЕ

№ 4392

гр. София, 03.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 09.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Елица Райковска

ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева

Мария Владимирова

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **3376** по описа за **2023** година докладвано от съдия Мария Владимирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от зам. директора на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите /ТД на НАП/ С., подадена чрез юрк. Б., срещу Решение № 943 от 24.02.2023 г., постановено по НАХД № 14028/2022 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 20-и състав, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № F 666517-F651793/14.10.2022 г., издадено от зам. директора на ТД на НАП С., с което на основание чл. 74, ал. 1 от ЗСч на П. Л. Л., в качеството му на управител на „Елитсис“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева за нарушение на чл. 38, ал.1, т. 1 от Закона за счетоводството /ЗСч/ във вр. с чл. 16, ал. 1, т. 4 от ЗСч.

В касационната жалба са развити доводи за неправилност на оспореното решение, като постановено при неправилно приложение на закона – отменително основание по чл. 348, ал. 1, т. 1, вр. ал. 2 НПК, вр. чл. 63, ал. 2 от ЗАНН. Счита се за неправилен извода на съда, че в конкретния случай е допуснато нарушение по чл. 34, ал.1 от ЗАНН. Твърди се, че издаденото НП съдържа всички реквизити на чл. 57 от ЗАНН., като СРС не е обсъдил посочените от АНО признаци на административно нарушение. Претендира се отмяна на обжалваното решение и потвърждаване на наказателно

постановление. Алтернативно моли съда да върне делото в СРС за разглеждане по същество от друг съдебен състав.

В съдебно заседание касаторът, редовно призван, не изпраща представител. С писмена молба от 08.06.2023 г., чрез процесуалния си представител, поддържа жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – П. Л. Л., редовно уведомен, не взема участие в съдебното производство.

Прокурорът представя заключение за основателност на касационната жалба.

Административен съд София – град, X. касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, във вр.с чл. 63в от ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е установил фактите, които са от значение за спора. Според установеното от СРС на 24.02.2022 г. в ЦУ на НАП С. с вх. с № 12-00-48/24.02.2022 г. по описа на ЦУ на НАП била представена информация от Агенция по вписванията за юридическите лица, които не са подали годишен финансов отчет за 2020 г. в Търговския регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел /ТРРЮЛНЦ/ в срок до 30.09.2021 г., предоставена на основание чл. 38, ал. 13 от ЗСч. Във връзка с постъпилата информация на 20.04.2022 г. в ТД на НАП С., офис „М.“ била извършена справка в ТРРЮЛНЦ, при която било установено, че П. Л. Л. - управител на „Елитсис“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], не е изпълнил задължението си да публикува ГФО на дружеството за 2020 г., чрез подаване на заявление за вписване и представяне за обявяване в Агенция по вписванията - ТРРЮЛНЦ, в законоустановения срок - до 30.09.2021 г., съгласно чл. 38, ал.1, т.1 от ЗСч. Въз основа на извършената проверка и направените констатации свидетелката В. съставила акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № F651793/05.05.2022 г. П. Л. Л. подал писмено възражение срещу съставения АУАН, което наказващият орган приел за неоснователно и издал процесното НП № 666517 – F651793/14.10.2022 г., с което на основание чл. 74, ал.1 ЗСч на касатора била наложена глоба в размер на 200 лв. за нарушение на чл. 16, ал. 1, т. 4 и чл. 38, ал.1, т. 1 от ЗСч.

Районният съд е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, а нарушението е безспорно установено като фактическите обстоятелства не се оспорват или отричат от Л., който е извършил нарушението виновно. Задължението било изпълнено на 04.05.2022 г., със закъснение от 216 дни, като въпреки това първостепенният съд е приел, че е доказателствено неаргументирана преценката на АНО за неприложимост на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН, тъй като не са представени доказателства относно твърдението в НП, че спрямо същия нарушител е налице друго НП за същото по вид нарушение.

За да отмени НП СРС е приел още, че при издаване на АУАН и НП са допуснати съществени процесуални нарушения: в АУАН и НП липсва каквото и да е отразяване относно въпроса за вината; в АУАН не е съставен тримесечния срок от откриване на нарушителя.

По тези съображения СРС приел извод, че с обжалваното НП незаконосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на Л. и го е отменил.

Така постановено решението на въззивния съд е неправилно.

Настоящата съдебна инстанция счита за неправилни изводите на въззивния съд, че не е спазен срока по чл. 34 от ЗАНН. Съгласно посочената разпоредба, административнонаказателно производство не се образува, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението.

При извършването на цялостната проверка, независимо от наличието на информационни бази на Агенцията по вписвания, в които се съхранява информация за подадените финансови отчети, е нелогично при огромния брой задължени субекти и изтичащите срокове да се очаква от органа да извършва проверки за всички подадени финансови отчети. Съгласно т. 2 и т. 3 от задължителните указания на Тълкувателно решение № 48/81 г. на ОСНК на ВС тримесечният срок по чл. 34, ал. 1, предл. 2 от ЗАНН започва да тече от момента, в който всички факти и обстоятелства от състава на нарушението са достигнали до знанието на компетентния административнонаказващ орган. В случая това е станало на 24.02.2022 г., когато информацията от АВ е постъпила в НАП. АУАН е издаден в тримесечния срок по чл. 34 от ЗАНН - на 05.05.2022 г. В случая, за да се приеме, че този срок е започнал да тече, е необходимо да бъде установено, както извършеното нарушение, така и нарушителят, който не би могъл да се счита за известен още към момента, в който законът му вмениява някакво задължение, а е необходимо да бъде установено, че това задължение не е изпълнено. При изтичането на срока за заявяване за вписване и представяне за обявяване в ТРРЮЛНЦ нарушителят все още не е открит, тъй като не е извършена проверка. Откриването на административното нарушение и установяването на неговия извършител е резултат от извършване на проверка, съпроводена със събиране на доказателства, въз основа на които се прави извод за осъществяването на всички елементи от фактическия състав на административно нарушение. Поради това от 24.02.2022 г. започва да тече тримесечният срок по чл. 34, от ЗАНН, а АУАН е съставен на 05.05.2022г., т.е. в законоустановения срок. В тази връзка, неправилни са изводите на въззивния съд, че още с изтичането на срока за публикуване на финансовия отчет, на НАП е станало известно нарушението и неговия извършител. Наличието на хипотетична възможност чрез справка в информационната система да бъде установено непубликуването на финансовия отчет в срок не е равносилно на действителното констатиране на такова обстоятелство. Всичко това обуславя извод, че няма основание конкретното деяние да се счете за маловажен случай на нарушение, т.е. че неговата обществена опасност е по – ниска в сравнение с обикновените случаи на нарушения от съответния вид. Изложеното налага отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по същество на спора.

По силата на чл. 38, ал.1, т.1 от ЗСч, предприятията, които са търговци по смисъла на Търговския закон, публикуват годишния финансов отчет, консолидирания финансов отчет и годишните доклади по глава седма, приети от общото събрание на съдружниците или акционерите или от съответния орган чрез заявяване за вписване и представяне за обявяване в търговския регистър, в срок до 30 юни на следващата година. П. Л. Л. е санкциониран в качеството му на управител на „ЕЛИТСИС“ ЕООД, по дефиницията на §1, т.24 от ДР на ЗСч, тъй като съгласно чл. 16, ал. 1, т. 4 от ЗСч отговорността за съставянето, съдържанието и публикуването на финансовите отчети и на годишните доклади, изисквани по ЗСч, е на ръководителя на предприятието.

Съгласно чл. 74, ал. 1 от ЗСч, който е задължен и не публикува финансов отчет в

сроковете по чл.38 ЗСч, се наказва с глоба в размер от 200 до 3000 лв., а на предприятието се налага имуществена санкция в размер от 0,1 до 0,5 на сто от нетните приходи от продажби за отчетния период, за който се отнася непубликуваният финансов отчет, но не по-малко от 200 лв. Видно от съдържанието на цитираните разпоредби, законодателно са предвидени, както възможността за ангажиране отговорността на юридическото лице, с налагане на имуществена санкция, така и административнонаказателната отговорност на всяко друго лице, задължено за публикуването на финансов отчет, включително и физическо такова, за което в първата хипотеза на чл. 74, ал. 1 от ЗСч е предвидено наказване с административно наказание „глоба“.

Настоящият съдебен състав не споделя и извода на СРС, че в производството не е установено виновното извършване на нарушението, т.е. субективната му страна като съобрази следното:

Съгласно чл. 7, ал. 1 ЗАНН, деянието, обявено за административно нарушение, е виновно, когато е извършено умишлено или непредпазливо. Съгласно ал. 2 на чл. 7 ЗАНН, непредпазливите деяния не се наказват само в изрично предвидените случаи. В случая разпоредбата на чл. 38 от ЗСч не изключва наказуемостта при непредпазливост, като не са налице и обстоятелства изключващи вината му, каквито в случая не се твърдят. В случая е налице виновно извършено административно нарушение.

Настоящият съдебен състав счита, че фактическата обстановка, нарушението и авторството на деянието са правилно установени в хода на проведеното административнонаказателно производство пред наказващия орган. Всички релевантни за съставомерността и индивидуализацията на деянието факти и обстоятелства, които обуславят административнонаказателната отговорност, са установени и удостоверени. В тази връзка предвид, че П. Л. не е изпълнил задължението по чл.38, ал.1, т. 1 ЗСч във вр. с чл. 16, ал. 1, т. 4 ЗСч, законосъобразно е ангажирана отговорността му, като е наложено минималното по размер административно наказание – глоба от 200 лв.

Предвид гореизложеното касационната инстанция приема, че оспореното решение следва да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго, с което да бъде потвърдено издаденото НП.

При този изход на спора на касатора се дължи юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63д, ал. 5 вр. ал. 4 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от ЗПП, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на парваната помощ, в размер на 80 лв.

Воден от горното и на основание чл. 63в от ЗАНН във връзка с чл. 221, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд София – град, XVI касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 943 от 24.02.2023 г., постановено от Софийския районен съд, НО, 20 състав, по НАХД № 14028/2022 г., и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 666517 – F651793/14.10.2022 г., издадено от заместник – директора на ТД на НАП С., с което на П. Л. Л. е наложена на основание чл. 74, ал. 1 от Закона за счетоводството глоба в размер на 200 лв.

ОСЪЖДА П. Л. Л., ЕГН – [ЕГН], да заплати на Национална агенция по приходите сума в размер на 80 /осемдесет/ лева за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.